

Đi tìm mảnh ghép kỉ niệm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Những kỉ niệm đã qua, theo năm tháng cũng sẽ dần trở thành hồi ức mà thôi....

Cô điểm lại một lần nữa những thứ cần phải mang, nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm để ra ga tàu giờ này. Cô bắt đầu cảm thấy hồi hộp, vô thức cầm điện thoại lên, ngần ngẫm có nên viết một email, cuối cùng lại thôi. Bỏ điện thoại vào túi áo, xách túi du lịch nhỏ lên vai, cô bước chậm rãi ra khỏi nhà, hướng về phía sân ga.

Đến ga, lên tàu, cô lại nhìn đồng hồ một lần nữa, còn mười phút nữa mới đến giờ xuất phát. Chọn xong cho mình một chỗ ngồi ngay gần cạnh cửa sổ, cô mở túi lấy cuốn sách viết về thành phố nơi cô sắp đến; nhìn chăm chú ảnh bìa, bất giác không khỏi hít một hơi thật sâu... Chuyến tàu nhanh này cũng phải mất sáu tiếng mới đến nơi, cô còn đủ thời gian để tìm hiểu về cuộc hành trình của mình. Đang loay hoay chưa biết sẽ bắt đầu xem từ mục nào: ăn uống hay đi lại, tấm postcard đập mạnh vào tầm mắt khiến cô bồn thần trong giây lát; bất giác cô đưa tay sờ nhẹ, vì nó mà cô mới cố chấp thực hiện chuyến đi này. Lật mặt sau của tấm postcard, chữ viết đã mờ dần theo thời gian nhưng vẫn khiến cho trái tim cô thổn thức. Cô cũng chẳng hiểu nổi mình, cảm xúc của mình: “nếu không đi, cô sẽ cứ đau đầu về một điều chưa thực hiện được. Cái cảm giác nợ chính mình một mảnh kí ức khiến cho cô không thể hít thở. Nhưng mà đến nơi rồi thì sẽ thế nào, cô có chịu đựng được cảm xúc ấy?...” Lắc mạnh đầu để xua tan đi những ý nghĩ lộn xộn, cô không muốn nghĩ gì nữa; cũng đã ngồi lên tàu rồi, mọi thứ đã sắp xếp hết cả rồi, dù thế nào cô nghĩ cô cũng sẽ có đủ can đảm để đối diện...

Tàu trể gần hai tiếng, đến được nơi đã là ba giờ chiều. Cô sợ mình không có nhiều thời gian để đến những nơi đã dự định cho ngày hôm nay. Cô nhìn đồng hồ, thầm nghĩ: „Với việc ngoài ý muốn này, cô sẽ phải về khách sạn thật nhanh, check in, nghỉ ngơi một chút rồi đi luôn, có lẽ sẽ phải thay đổi lịch trình một chút. Nhưng cứ về đến khách sạn rồi tính toán tiếp vậy”. Dùng vận tốc nhanh nhất có thể, cô đến bến xe buýt để về khách sạn. Về đến khách

sạn, làm thủ tục nhận phòng, nghỉ ngơi lấy lại sức, cô bắt đầu dỡ bản đồ và sắp xếp lại cuộc hành trình.

Nơi đầu tiên cô muốn đến chính là địa chỉ trên tấm postcard. Từ chỗ cô ở, đi bộ đến đó phải mất ba mươi đến bốn mươi phút nếu không bị lạc. Nhìn đồng hồ, mới năm giờ chiều, cũng là chưa muộn lắm. Cô quyết định sẽ đi bộ. Mất năm mươi phút cô mới đến được địa chỉ trên postcard. Cô đứng đây, trước mắt là căn nhà chung cư màu trắng. Một thứ cảm xúc lạ lẫm xuyên thẳng vào tim; cô cảm nhận rõ tay mình đang run lên, nắm chặt tấm postcard. Cô bước lại gần hơn về phía ngôi nhà, vô thức ngược lên tầng ba rồi lại nhìn trở lại những cái tên trên chuông cửa. Cô cứ nhìn đi nhìn lại, ngó trái ngó phải như sợ mình đến nhầm địa chỉ. Bước tiếp dọc theo con đường, cô nhìn thấy cửa hàng bán xe đạp nằm bên trái, đối diện chính là khu văn phòng, đúng như những gì cô nhìn thấy trong các bức ảnh. Cô cứ đi như thế, hết đi lên dọc cuối con phố, lại quay trở ngược lại đứng trước mặt ngôi nhà. Cuối cùng, cô ngồi bệt xuống thềm đối diện, nước mắt không ngừng tuôn rơi... Cô biết, biết rõ rằng anh không còn ở đây nữa. Vậy mà cô vẫn cứ đến, chỉ để nhìn tận mắt ngôi nhà anh đã từng ở; chỉ để thu lại tất cả cảnh sắc nơi anh đã từng sống... Cứ như thế cô để nước mắt lăn dài trên má. Hụt hắng, nuối tiếc khiến cho trái tim cô cảm thấy đau đớn. Cô đã tự mình đánh tuột đi cơ hội của mình, cơ hội được nhìn thấy anh, ở gần bên anh...

Thời gian như ngừng lại rất lâu, cô không nhớ nổi mình đã đứng dậy như thế nào, đi ra khỏi con ngõ nhỏ ấy và đến được quảng trường trung tâm ra sao. Cô cứ đi vô định, không thể quyết định nổi mình sẽ làm gì tiếp theo. Thực lòng cô chỉ muốn bỏ chạy, muốn bước ra ga và đón chuyến tàu về lại nhà, rúc vào chăn và khóc vui. Bất ngờ, cô nhìn thấy nhà hát thành phố. Cô nhớ có lần anh kể rằng, mỗi chiều đi học về, anh thường ngồi nán lại nơi đây, ăn một que kem và ngắm nhìn các cô sinh viên như những con mèo lười nằm „ưỡn ẹo” trên cỏ. Lúc đó cô còn trêu anh „học không lo học, chỉ háo sắc”. Giờ đây, cô cũng đang ngồi nơi bậc tam cấp của nhà hát, hướng tầm mắt ra bãi cỏ phía trước, ngắm nhìn các đôi tình nhân trò chuyện. Cô muốn thử xem cảm giác có giống anh không; nhưng trong mắt cô lại chỉ toàn hình ảnh của anh. Thì ra, trong ý nghĩ của anh lúc ấy là muốn ước rằng: cô ở đây, lười biếng nằm trên bãi cỏ, kể anh nghe những chuyện đã qua trong ngày...

Khá lâu sau cô hít thật sâu, lấy lại cho mình sức lực. „Cô không thể rời đi như

vậy. Cô đã hứa với chính mình rằng cô muốn đến đây, muốn nhìn tận mắt cuộc sống của anh; muốn được cảm nhận một chút những ngày tháng sinh viên của anh, muốn đến những nơi anh từng đến, ăn những món ăn anh từng ăn. Cô muốn thực hiện những điều mà cô và anh đã từng dự định... Cuộc hành trình của cô còn rất dài, cô không thể bỏ cuộc nhanh như vậy.” Nghĩ thế, cô đứng dậy, đi kiếm chỗ nào ăn một bữa tối thịnh soạn; phải lấy sức để ngày mai còn đi chứ...

Hôm nay, sau một ngày dài đi bộ vòng quanh thành phố và leo lên ngọn đồi này, cô ngẫu hứng muốn thưởng thức cà phê ở đây. Lúc này, gọi một cốc cappuccino và bánh ngọt vị pho mai, cô ngẩng nhìn lọ hoa hồng trước mặt, vô thức nghĩ đến anh. Sẽ tuyệt biết bao nếu anh cũng ở đây, đối diện cô, cùng nhau ngồi ngắm nhìn thành phố lúc hoàng hôn xuống. Thở dài, cô ấn nút bật máy tính; cô muốn viết email cho anh. Cô bắt đầu viết; những cảm xúc như ùa về:

“Anh,

Muốn từ nơi này, gửi đi những yêu thương đông đầy; nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Em chỉ có ba ngày ở nơi này để thời gian của em ngừng lại. Ba ngày quả thực là quá ngắn ngủi cho những kỉ niệm; nhưng em cũng đã biết ngôi trường anh học, ngắm nhìn những góc phố anh thường đạp xe qua, thưởng thức những bản nhạc đồng ca trên phố và xếp hàng mua kem ở quán anh thường ăn.

Bây giờ thì em đã hiểu vì sao anh không muốn em đến đây một mình. Anh chính là sợ em sẽ không chịu được mà òa khóc. Anh chính là sợ em sẽ cô đơn mà nước nở. Anh chính là sợ em sẽ nuối tiếc mà trách cứ bản thân...

Anh à, đúng là em đã khóc, thậm chí còn khóc như một đứa trẻ bị lạc mất người thân khi em đứng trước khu chung cư anh từng ở. Trái tim em như vỡ ra từng mảnh vụn khi ngược nhìn ban công tĩnh lặng, cửa sổ màu trắng im lìm. Ngôi nhà cứ lạnh lùng trở mắt nhìn em như hờn giận khôn nguôi... Lần đầu tiên, em ghét màu trắng đến thế.

Anh à, đúng là em đã cô đơn, thậm chí còn như sắp tự kỉ khi một mình lang thang giữa trời mưa vào cái đêm thứ hai ở thành phố này. Lúc đó, em đã chỉ muốn gào hét lên rằng vì sao lại bỏ rơi em ở nơi này. Trời mưa to lắm, lạnh

lắm; em thềm lắm một cái ôm siết chặt, thềm lắm cảm giác về tới nhà sẽ có người mở cửa, đưa cho em chiếc khăn tắm, nhẹ nhàng lau tóc em... Lần đầu tiên, em ghét mưa quá đỗi.

Anh à, đúng là em đã nuối tiếc, thậm chí còn day dứt không nguôi. Vì sao không thể mạnh mẽ nắm tay em, vì sao lại cứ luôn nuông chiều em. Vì sao lại cứ ích kỷ luôn cho rằng suy nghĩ của mình là đúng. Vì sao không hỏi em muốn lựa chọn như thế nào, không cùng em quyết định. Tại sao lại tự ti đến mức cướp đi cả cơ hội của em, của anh, của chúng mình. Lần đầu tiên, em bỗng oán trách anh nhường ấy...”

Viết đến đây, ngẩng đầu lên để kìm nén những giọt nước mắt đang trực lăn dài trên má; cô vô tình chạm phải ánh mắt của cô phục vụ bàn. Như cảm thông, giọng nói ấm áp pha chút áy náy cắt ngang dòng suy tư của cô:

- Chị có cần gì nữa không?

- Chị có thể cho em tính tiền được không ạ?- Cô gượng cười trả lời.

- Chị chờ một lát.- Cô phục vụ bàn nhẹ nhàng đáp lại.

- Không cần đâu, em sẽ lại quầy trả tiền.-Cô nói vọng theo khi phục vụ đi qua

Không kịp suy nghĩ, cô ấn nút tắt, cho máy tính trở lại túi, đứng dậy và bước nhanh theo sau cô gái trẻ. Trả tiền xong, cô bước vội ra khỏi quán cà phê. Cô sợ rằng nếu không làm vậy, cô sẽ quay trở lại, ngồi vào bàn và gửi email đó cho anh...

Cô đi vòng ra phía sau của quán, sải bước đến trước khuôn viên nhỏ. Cô nhớ, trong một bức ảnh gửi cho cô; anh đã đứng từ chỗ này để chụp cảnh thành phố khi hoàng hôn về. Giờ đây, cô cũng đứng ở chính góc này, ngắm nhìn thành phố một lần nữa...” Em vừa trải qua vô vàn những cung bậc của cảm xúc: hiểu thế nào là mất đi điều quý giá, không cách nào lấy lại được nữa... Mọi ngõ ngách ở thành phố này đều có dáng hình anh, phải bước qua với ý nghĩ như thế, nhưng em cũng đã làm được. Bởi vì, dù trái tim có bị trầy xước bởi những nuối tiếc, đau thương từ chuyến đi này thì em cũng đã tìm được những kỉ niệm chân thực nhất. Điều đó tốt hơn là em cứ lẩn tránh rồi mãi hoài niệm về vùng trời hẹn ước, phải không?” Cô thì thầm với anh, với chính

mình những lời cuối cùng. Chuyển đi của cô, đã không hoài phí; cô đã tìm thấy được những mảnh ghép kỉ niệm cho câu chuyện của họ.

Ngày mai cô sẽ lên tàu, trở về nơi không có sự hiện hữu của anh, không có dấu chân anh. Cô khẽ chạm tay lên thành đá mát lạnh, thu cảnh sắc trước mắt vào tâm trí một lần nữa; mỉm cười chào tạm biệt thành phố lần cuối. Cô cảm thấy rất vui vẻ, bước chân khoan thai, cô quay ngược trở về khách sạn. Cô còn phải chuẩn bị đồ đạc; cần phải ngủ một giấc thật ngon. Những kỉ niệm đã qua, theo năm tháng cũng sẽ dần trở thành hồi ức mà thôi.